

תת"ע 6088/08/20 - מדינת ישראל נגד ראהה אבו עرار

בית משפט השלום לטעבורה בבאר שבע

תת"ע-20-6088 מדינת ישראל נ' אבו עראר
תיק חיצוני: 90213211296

בפני כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאישימה נגד
נאמשים ראהפה אבנו עראר
מדינת ישראל

החלטה

1. לפניה בקשה להורות על ביטול פסק דין שניית בהעדר המבוקשת וזאת בהתאם לסמכוות לפי סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.

2. על פי האמור בדוח שמספרו 90213211296 לבקשת יוהסה עבירה נהיגה ברכב שנייתה לגביו הודעת איסור שימוש, עבירה בגין לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, עבירה מיום 20.1.6.20.

3. בעקבות הדוח צוין כי על המבוקשת להתייצב לדין ביום 15.10.2020 המבוקשת קיבל את הדוח לידי מהשופט.

4. התק נפתח בבית משפט. בתאריך 13.10.2020 ניתנה החלטה על ידי בית המשפט כי בשל הסגר הדין בעניינה של המבוקשת שנקבע ליום 15.10.2020 ידחה ונקבע מועד חדש ליום 14.02.2021.

5. ההחלטה בית המשפט בדבר הדחיה נשלחה בדואר לבקשת אישור המשירה למועד הנדחה נמסר לכתובהה של המבוקשת וחזר במצוון "מסרב לקבל - והדבק" ובสมור לכך נרשם שמה של המבוקשת.

6. ביום 14.02.21 נדונה המבוקשת בהעדרה. בית המשפט השית על המבוקשת עונש של 3 חודשים פסילה.

6. לטענת ב"כ המבוקשת, המבקשת לא ידעה על מועד הדיון ולא קיבלה כל זימון להתייצב למועד דיון בעניינה. לטענת בא כוחה היא גילתה את קיומו של גור הדין בעניינה לאחר שנעכירה על ידי שוטר ונאמר לה שהוא נזובות בפרקולה.

עוד טען ב"כ המבוקשת כי היא כופרת באמור באישור המסירה ותטען כי מעולם לא קיבלה זימון וכן כופרת בביצוע העבירה ויגרם לה עיונות דין.

ב"כ המבוקשת טען כי המבוקשת הינה מורה וירושונה נדרש לה לצורך פרנסתה.

7. המשיבה התנגדה לבקשתה. לטענת המשיבה, קיימ אישור מסירה כדין למועד הדיון.

באשר לטענת עיונות דין, טענה המשיבה כי המבוקשת כלל לא הרימה את הנטול להוכיח כי יגרם לה עיונות דין. אין בטיעוניה נסיבות מיוחדות המצדיקות ביטול פסק הדיון בהuder וכן המבוקשת אף לא הגישה כל מסמך לתמיכה בטיעוניה.

דין

8. בבקשתה לBITOL פסק דין שניתן בהuder המבוקש על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהן:

האחד - סיבה מוצדקת לאי התייכנותו לדין.

השני - אם יגרם לנאשם עיונות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **سورאיה איטליה נ' מדינת ישראל** (2.10.03) , פסקה 8:

"ווצא שם עולל להיגרם לבקשת עיונות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט עתר לבקשתו לBITOL פסק דין גם אם אי התייכנותו נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיימ חשש כאמור, נדרש סיבה מוצדקת להයדרות, ואם אין בידי המבוקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו...".

9. אין חובה לדון בבקשתה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנהן סאלם**(25.3.18) (להלן- רע"פ סאלם):

"אין חובה לקיים דין במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהuder. קיום דין

כאמור הוא החרג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדין בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להציביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניית בהיעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לKITM דין בנסיבות הצדדים, לנמק ولو בקצירה את החלטתו לדוחות את הבקשה".

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטול הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם לבקשתו, ישΚΟΛ בית המשפט אם לKITM דין בנסיבות הצדדים על מנת לבחון את תקופתה של הטענה, או להחליט, גם מבלתי לKITM דין זהה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו".

10. בעניינה של המבוקשת, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

11. בחריתי את טענותיה של המבוקשת ולא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשתה.

כאמור, בתיק בית המשפט קיימן אישור מסירה דין למועד הדיון ביום 14.02.21. אישור המסירה חזר בציגו "מסרב לקבל הודבק" ושמה של הנאשמה נרשם על ידי פקיד הדואר.

אישור המסירה נשלח לכתובת הרשומה של המבוקשת בדואר רשום, דבר המאפשר לראות בדף המצאה דין.

גם הרישום שמה של המבוקשת על דבר הדואר יש כדי ליחס את העובדה כי הכתובת הינה הכתובת הנכונה של המבוקשת.

12. בקשר לטענה כי יגרם למבוקשת עיוות דין אם לא ניתן לה יומה, כפי שנקבע ברע"פ סالم שלעיל:

"על כל הטעון לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאלי של ממש לשינוי התוצאה. "

הרי שטענה כללית כי המבוקשת כופרת בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדקה בביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 **גיאר נ' מדינת ישראל** (6.9.17)).

המבקשת לא טרחה לפרט את טענות ההגנה, ככל שקיים, ביחס לעבירה ולפיכך לא עמדה בנטול בעניין זה.

13. באשר לעונש שהושת על המבוקשת, הרי שבצדקה של העבירה שיוחסה למבוקשת קיימת חובת פסילת

ミニימום הקבועה בחוק של שלושה חודשים.

בית המשפט לא החמיר עם המבוקשת.

14. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים בדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 **נאוה משיח נ' מדינת ישראל** (5.11.07):

"לא אחת נאמר על ידי בתיהם המשפט כי ערכאות השיפוט אין יכולות לאמץ מתוכנת הנonta גושפנקא עקיפה לחסור האכפתות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמג'ר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279.] על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמןנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמןנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, يولות העבודה של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמן, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התיצבו במועד אליו הוזנו, תביא ל奢בת וועמסים מיותרים בניהול התקיים, באופן המכובד לא רק על בתיהם המשפט כי אם גם על כלל הציבור המתמן ליוםו בבית המשפט".

15. לאור האמור, שלא שוכנעת כי הייתה סיבה מוצדקת לאו התיצבות המבוקשת שלא לא שוכנעת כי יגרם לנשمة עיוות דין במידה ולא ניתן לה יומה ומשמעותי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון, אני נעתרת לבקשה.

16. הבקשה נדחתה.

המבקשת תפעל על פי האמור בגזר הדין.

17. המזכירות תשלח החלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשפ"א, 08 אפריל 2021, בהעדר
הצדדים.

